

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobkyň a) I. M., b) nezl. A. M.,** zastoupené matkou žalobkyní ad a) jako svou zákonnou zástupkyní, obě zastoupené Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 30. 8. 2002, čj. OAM-1639/AŘ-2001, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 59 Az 392/2003, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 10. 2004, čj. 59 Az 392/2003 - 70,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ministra vnitra označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 7. 2001, čj. OAM-5742/VL-11-17-2001, jímž nebyl žalobkyni ad a) jednající jménem svým a jménem své nezletilé dcery ad b) (dále též „stěžovatelka“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí o rozkladu ministr uvedl, že žalobkyně netvrdila žádný z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu a v řízení bylo potvrzeno, že jednání ze strany třetích osob, jehož se obávaly obě žalobkyně, nemělo příčinnou souvislost se žádným z důvodů, které § 12 zákona o azylu vymezuje jako jediné možné. Ani skutečnost, že žalobkyně ad b) navštěvuje na území České republiky základní školu, není podle názoru ministra důvodem pro udělení azylu. Ministr vnitra tedy ve shodě s názorem Ministerstva vnitra shledal, že žádost o udělení azylu není důvodná. Ministr vnitra dále shledal zákonným rovněž rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu, podle § 14 zákona o azylu a rozhodnutí o neexistenci překážky

vycestování podle § 91 zákona o azylu. Z uvedených důvodů byl rozklad zamítnut a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 10. 2004, čj. 59 Az 392/2003 - 70, byla zamítnuta žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí ministra vnitra. V odůvodnění rozsudku k tvrzením žalobkyně, že před vydáním rozhodnutí nebyl správně a úplně zjištěn a posouzen skutkový stav věci, soud uvedl, že tuto námitku neshledal důvodnou, neboť ze správního spisu vyplynulo, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byla obava z vydírání ze strany nelegálních struktur – tzv. mafií, nebylo však možné konstatovat, že by se jednalo o odůvodněný strach z pronásledování z některého z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Nebylo prokázáno, že by součástí státní politiky bylo tolerování nebo dokonce podporování praktik nelegálních struktur, navíc se žalobkyně neobrátila se žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a nebylo tedy možno konstatovat, že by jí pomoc byla odmítnuta. Soud dále uvedl, že Ministerstvo vnitra ani ministr nepochybili, když žalobkyni neudělili azyl, neboť podmínky pro jeho udělení nebyly splněny a okolnost, že žalobkyně ad b) navštěvuje v České republice základní školu, ani skutečnost, že se obě žalobkyně cítí na území České republiky bezpečně, nejsou důvody pro udělení azylu podle zákona o azylu. Důkazní návrh na výslech svědkyně I. M., který žalobkyně ad a) navrhla při jednání, soud zamítl s tím, že se jedná o novou skutkovou okolnost, která nebyla bezdůvodně uplatněna ve správním řízení. Tento žalobní bod nemohl být důvodný, protože směřoval k nové skutkové okolnosti, což není přípustné, jelikož soud v řízení vychází ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že soud prvního stupně i správní orgán nesprávně posoudily právní otázku, zda je možné na daný případ vztáhnout ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, neboť je přesvědčena, že žádost o udělení azylu byla podána důvodně. Stěžovatelka poukázala na to, že se v zemi původu dostala do finančních potíží, když byla nucena splácet fiktivní finanční půjčky. Věřitelé použili k vymáhání pohledávky osoby ze zločineckých struktur a žalobkyně byla ohrožena na zdraví i na životě. Stěžovatelka uvedla, že je v zemi původu diskriminována proto, že nepatří do sociální skupiny členů zločineckých struktur podporovaných státním aparátem. Žalobkyně je přesvědčena, že s ohledem na uvedené skutečnosti splňuje podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatelka dále sděluje, že žalovaný nedostatečně provedl dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení spravedlivě rozhodnout, jelikož žalovaným nebyl respektován fakt, že žalobkyně měla pro zajištění důkazů ve své domovské zemi pouze omezené možnosti. Soud pak nedostatečně odůvodnil, z jakého důvodu nevyhověl důkaznímu návrhu žalobkyně na předvolání svědkyně I. M.; v tomto bodě považuje žalobkyně rozhodnutí soudu za neodůvodněné a tedy za nepřezkoumatelné. Další důvod podané kasační stížnosti spatřuje stěžovatelka v tom, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou, neboť soud byl povinen přezkoumat rozhodnutí žalovaného i z hlediska dodržení procesních předpisů. Stěžovatelka namítá minimálně porušení § 47 odst. 3 spr. ř., neboť napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, pročež správní řízení trpí neodstranitelnou vadou. Stěžovatelka považuje za nedostatečné rovněž rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť při návratu do země původu hrozí stěžovatelce mučení, nelidské a ponižující zacházení. Z uvedených důvodů žalobkyně žádá, aby rozhodnutí soudu prvního stupně bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti a vyslovil přesvědčení, že rozhodnutí Ministerstva vnitra, ministra vnitra i soudu prvního stupně byla vydána v souladu s právními předpisy. Pro řízení o kasační stížnosti pak žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, jež stěžovatelka učinila v průběhu správního řízení. Žalovaný uvedl, že stěžovatelka neuvedla žádné relevantní skutečnosti pro udělení azylu podle zákona o azylu, navíc nevyužila právních institutů ochrany jednotlivce v zemi původu. Další informace uvedené v kasační stížnosti týkající se pronásledování stěžovatelky ad a) v zemi původu považuje žalovaný za bezpředmětné. Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a nepřiznal jí odkladný účinek.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající ustanovením § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu Plzni neshledal. Krajský soud v Plzni při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v rámci žalobních bodů. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem i ve shodě s Ministerstvem vnitra a ministrem vnitra konstatoval, že žalobkyní uváděné obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob náležejících ke zločineckým strukturám za situace, že se žalobkyně neobrátila se žádostí o pomoc na státní orgány v zemi původu a tato pomoc jí nebyla odmítnuta, nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud s odkazem na rozhodnutí soudu prvního stupně i na rozhodnutí vydaná ve správním řízení konstatuje, že skutečnosti žalobkyní uváděné nejsou ani důvodem překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Kasační stížnost byla dále podána z důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. V souzené věci je však zřejmé, že žalovaný rozhodl na základě skutečností obsažených ve správním spise. V této námitce Nejvyšší správní soud ve shodě s názorem krajského soudu sděluje, že skutkový závěr byl učiněn zcela v souladu s podklady a tyto skutečnosti vyplývají z tvrzení žalobkyně v průběhu správního řízení o udělení azylu. Rozhodnutí Ministerstva vnitra i ministra vnitra vycházela

ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a jako taková byla řádně odůvodněna, když bylo uvedeno, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval, tedy v souladu s ustanovením § 47 odst. 3 spr. ř. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Posledním důvodem kasační stížnosti stěžovatelky je tvrzená nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, tedy důvod kasační stížnosti vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. K námitce žalobkyně, že soud nedostatečně odůvodnil, proč nevyhověl návrhu na výslech svědkyně I. M., Nejvyšší správní soud konstatoval, že uvedené pochybení krajského soudu neshledal, neboť v odůvodnění rozsudku soud řádně vyložil, že výslech uvedené svědkyně není možný s ohledem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodování správního orgánu, a že se tedy v daném případě jednalo o nepřípustnou novou skutkovou okolnost, kterou stěžovatelka bezdůvodně neuvedla ve správním řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu